

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 1. december 2014
Kontor: Statsrets- og Menneske-
retskontoret
Sagsbeh: Thomas Kloppenburg
Sagsnr.: 2014-0037-0090
Dok.: 1398097

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 69 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) (L 72), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 26. november 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karsten Lauritzen (V).

Mette Frederiksen

/

Louise Vadheim Guldborg

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 69 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) (L 72):

”Ministeren bedes redegøre for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD)s domspraksis i forhold til beskyttelse af retten til familieliv for henholdsvis asylansøgere, konventionsflygtninge samt flygtninge med beskyttelsesstatus.”

Svar:

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens (EMRK) artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Retten til et familieliv omfatter efter Menneskerettighedsdomstolens praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse.

Det kan udledes af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Proportionalitetsvurderingen tager afsæt i, om der er uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet i forhold til flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Menneskerettighedsdomstolens lægger i sin praksis i den forbindelse vægt på en flerhed af momenter, herunder:

- i. konsekvenserne for familielivet, herunder om det i praksis vil blive brudt,
- ii. tidspunktet for familielivets etablering,
- iii. årsagen til den adskillelse, der nu ønskes tilendebragt, herunder om det skyldes den herboende persons eget frie valg,
- iv. karakteren og omfanget af parternes tilknytning til den stat, der søges om familiesammenføring i,
- v. den indrejsendes kulturelle og familiemæssige tilknytning til oprindelsesstaten,
- vi. momenter som immigrationskontrol, herunder om der er sket en overtrædelse af statens lovgivning om immigration,
- vii. om der foreligger hensyn til offentlige orden, der taler for udelukkelse fra statens område,
- viii. om den indrejsende er mindreårig eller på anden måde afhængig af den herboende person,
- ix. om der foreligger uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land, samt
- x. om der er noget til hinder for, at den herboende person rejser til det land, hvor udlændingen opholder sig

De anførte momenter er nærmere beskrevet i Jon Fridrik Kjølbro, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – for praktikere, 3. udgave (2010), side 719 f. med henvisning til praksis. Der henvises for en beskrivelse af Menneskerettighedsdomstolens praksis endvidere til Peer Lorenzen m.fl., Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, 3. udgave 2011, side 740ff.

Det bemærkes i øvrigt, at det er en forudsætning for et eventuelt krav på familiesammenføring, at udlændingen har lovligt ophold i det land, hvor vedkommende søger om familiesammenføring. Menneskerettighedsdomstolen har således i en række sager fundet, at en nægtelse af opholdstilladelse til udlændinge, der ikke forud for deres etablering af familieliv havde opnået opholdsret i det pågældende land, er forenelig med EMRK artikel 8, jf. f.eks. Yash Priya mod Danmark. En asylansøger, der (endnu) ikke har fået opholdstilladelse, og som derfor alene har et processuelt ophold, har således ikke efter EMRK krav på familiesammenføring.